

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 148/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. C., R., vedenú pod sp. zn. Rvp 349/2011, sťažnosť Ing. B. B., Ž., vedenú pod sp. zn. Rvp 350/2011, sťažnosť M. H., H., vedenú pod sp. zn. Rvp 351/2011, sťažnosť R. H., Ž., vedenú pod sp. zn. Rvp 352/2011, sťažnosť M. D., R., vedenú pod sp. zn. Rvp 353/2011, sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., Ž., vedenú pod sp. zn. Rvp 354/2011 a sťažnosť F. M., N., vedenú pod sp. zn. Rvp 356/2011, zastúpených advokátom JUDr. M. B., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR/47/2010 z 11. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. M. C. vedenú pod sp. zn. Rvp 349/2011, sťažnosť Ing. B. B. vedenú pod sp. zn. Rvp 350/2011, sťažnosť M. H. vedenú pod sp. zn. Rvp 351/2011, sťažnosť R. H. vedenú pod sp. zn. Rvp 352/2011, sťažnosť M. D. vedenú pod sp. zn. Rvp 353/2011, sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., vedenú pod sp. zn. Rvp 354/2011, a sťažnosť

F. M. vedenú pod sp. zn. Rvp 356/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 349/2011.

2. Sťažnosti Ing. M. C., Ing. B. B., M. H., R. H., M. D., obchodnej spoločnosti C., s. r. o., a F. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. februára 2011 doručené sťažnosti Ing. M. C., Ing. B. B., M. H., R. H., M. D., obchodnej spoločnosti C., s. r. o., a F. M. (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorými namietajú porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR/47/2010 z 11. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovatelia súčasne navrhli odložiť vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011 o začatí konkurzného konania na majetok dlžníka argumentujúc tým, že by výkon rozhodnutia s poukázaním na účinky začatia konkurzného konania podľa § 14 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) jednoznačne predstavoval pre nich, *„ostatných nezabezpečených veriteľov, ale hlavne pre samotného Dlžníka nepochybne väčšiu ujmu, než aká by mohla vzniknúť iným osobám...“*. Toto rozhodnutie navrhli tiež zrušiť.

Uznesením č. k. 3 R 2/2010-1092 z 12. augusta 2010 rozhodol okresný súd na návrh veriteľa E. K., R. (ďalej aj „veriteľ“), o začatí reštrukturalizačného konania proti C., s. r. o.

(ďalej len „dlžník“). Ako vyplýva z tohto uznesenia, návrh spĺňal všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na povolenie reštrukturalizácie, predovšetkým ustanovený správca Ing. F. B. (ďalej len „správca“) zapísaný do zoznamu správcov vypracoval reštrukturalizačný posudok z 23. júla 2010 a odporučil reštrukturalizáciu dlžníka. Sťažovatelia zároveň dodávajú, že vzhľadom na okolnosti na strane dlžníka považoval správca za potrebné aktualizovať a spresniť údaje v reštrukturalizačnom posudku, a preto 13. septembra 2010 vypracoval doplnujúce „*Vysvetlenie k reštrukturalizačnému posudku č. 01/2010*“.

Uznesením okresného súdu č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010, ktorému predchádzalo verejné pojednávanie nariadené na 16. september 2010, okresný súd reštrukturalizačné konanie zastavil. V odôvodnení tohto uznesenia poukázal vo všeobecnosti na to, že s ohľadom na možnosť nútenej kontraktácie skupiny alebo jednotlivého dlžníka, ktorý predstavuje inštitút nahradenia ich súhlasu, sa „*proces reštrukturalizácie dostáva až na úplnú hranu priameho pôsobenia ústavne zaručeného práva vlastniť majetok*“. Ďalej okresný súd dôvodil tým, že konkrétnym postupom všeobecného súdu alebo správcu v danom konaní môže dôjsť u jednotlivých dotknutých subjektov k ohrozeniu ich majetkových práv. Je preto povinnosťou súdu dbať o ochranu tohto základného práva.

Podľa odôvodnenia označeného uznesenia okresného súdu reštrukturalizačný posudok síce spĺňal zákonom ustanovené formálne náležitosti, jeho obsah však považoval za nejasný a nezrozumiteľný z týchto dôvodov:

1. Posudok nie je jasný a zrozumiteľný v otázke, v prevádzkovaní akej činnosti, resp. podnikaní má dlžník pokračovať počas reštrukturalizácie a po jej úspešnom skončení, keď dlžník sám reálne už dlhší čas neprevádzkuje podnik a podnikanie. Z obsahu posudku totiž vyvodil, že došlo k zastaveniu výstavby polyfunkčného objektu..., Domov dôchodcov... bol predaný tretej osobe a hotel E. neprevádzkuje dlžník sám, ale tretia osoba a dlžník má z neho príjem iba vo forme nájmu. Taktiež nebolo jasné, ako možno prevádzkovať podnik dlžníka s dvoma zamestnancami, a to konateľmi dlžníka. Upozornil pritom na to, že

zachovanie podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka je podľa § 109 ods. 3 písm. c) ZKR jedným z pravidiel, ktoré musia byť splnené, aby mohol správca reštrukturalizáciu dlžníka odporučiť.

2. Podľa reštrukturalizačného posudku dlžník prevádzkuje hotel E. Z tvrdení dlžníka na pojednávaní, ako aj z písomného podania správcu doručeného 9. septembra 2010 ale vyplýva, že ho neprevádzkuje sám, ale že je predmetom nájmu. Pôvodný posudok z júla 2010 pritom potvrdil prevádzkovanie samotným dlžníkom len do júna 2010 a toto tvrdenie bolo korigované až uvedeným doplňujúcim podaním. Posudok teda v čase jeho vypracovania nezodpovedal skutočnosti v tak podstatnej veci, akou je popis aktuálnej prevádzkovej činnosti dlžníka. Táto činnosť je pritom východiskom na úspešné zachovanie prevádzky podniku dlžníka a úspech reštrukturalizácie.

3. Z posudku ďalej vyplýva, že dlžník sa bude na spolufinancovaní podnikateľského plánu výstavby objektu... podieľať vo výške asi 25 mil. eur, hoci jeho aktíva sa pohybujú podľa súvahy k 31. decembru 2009 v sume asi 8,5 mil. eur. Túto časť posudku považuje okresný súd za rozpornú. Je nejasné a nezrozumiteľné, akým spôsobom možno finančne zabezpečiť z vlastných zdrojov dlžníka skoro trojnásobok jeho aktív. Túto nejasnosť finančného krytia dlžníkovej spoluúčasti na investícii posudok nijako nerieši a neobjasňuje. Nejasné (i keď nie vylúčené) je aj predpokladané získanie úveru na financovanie uvedeného plánu, keď posudok vychádza zo zabezpečenia približne 58 mil. eur z úverových zdrojov, avšak návrh na reštrukturalizáciu podal z hľadiska objemu pohľadávok menšinový až marginálny veriteľ a najväčší veriteľ, ktorým je hlavná financujúca banka dlžníka, s reštrukturalizáciou dlžníka zjavne nesúhlasí.

4. Za nejasné považoval okresný súd i pohľadávky spoločníkov dlžníka Ing. M. C. a Ing. B. B. Podľa posudku mali vzniknúť poskytnutím pôžičiek (u každého spoločníka v sume presahujúcej 1,1 mil. eur) a titulom nerozdeleného zisku za rok 2005, tento údaj však nemá oporu ani v účtovných uzávierkach dlžníka, ani v zozname záväzkov dlžníka, ktorý bol prílohou návrhu a ktorého správnosť dlžník podpisom svojho konateľa potvrdil.

5. V zozname záväzkov dlžníkov nie sú uvedené ani záväzky voči V., a. s., a K., a. s., a teda nie je zrejmé, z akých dôvodov správca dospel k záveru, že ide o najväčších veriteľov dlžníka.

Okresný súd v závere odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatoval, že účelom konania a posudzovania súdu vo fáze konania, ktorá nasleduje po začatí reštrukturalizačného konania, je idea minimalizácie právnej neistoty všetkých dotknutých subjektov, ktorá vznikla v dôsledku jeho začatia vo vzťahu k majetkovým právam veriteľov. Túto ideu balansujúcu vždy na hrane princípu proporcionality možno odstrániť posudkom v súlade so skutočnosťou opisujúcim momentálny stav, z ktorého vyplynú jasné a zrozumiteľné závery a predpoklady, pri splnení ktorých sa právna neistota v ďalšom možnom priebehu reštrukturalizačného konania minimalizuje. Ak však takýto posudok k dispozícii nie je, ako to bolo aj v danom prípade, je úlohou súdu nastoliť stav právnej istoty a neposunúť reštrukturalizačné konanie do ďalšej fázy. S ohľadom na nejasnosť a nezrozumiteľnosť reštrukturalizačného posudku preto reštrukturalizačné konanie s odkazom na § 116 ods. 1 a 2 písm. b) „a contrario“ ZKR zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie veriteľ, ale aj dlžník, a to dokonca dvakrát, v každom prípade podpísané iným konateľom. Krajský súd potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu svojím uznesením sp. zn. 43 CoKR/47/2010 z 11. novembra 2010, proti ktorému tiež smerujú sťažnosti. Krajský súd sa stotožnil predovšetkým so záverom týkajúcim sa nejasnosti a nezrozumiteľnosti reštrukturalizačného posudku vo vzťahu k otázke, čo má byť podstatnou časťou prevádzky podniku dlžníka, v ktorej má dlžník pokračovať počas reštrukturalizácie a po jej úspešnom skončení tak, aby veritelia boli uspokojení vo väčšom rozsahu ako v prípade konkurzu. V tomto prípade nevyplnili z posudku jasné a zrozumiteľné závery, ktoré by odôvodňovali pokračovanie v reštrukturalizačnom konaní. ZKR pritom neuvažuje s dopĺňaním posudku prípadnými ďalšími dôkazmi na výzvu súdu. Aj cieľom nariadeného pojednávania mohlo byť len odstránenie určitých nejasností, k čomu ale nedošlo. V danej veci teda neboli kumulatívne splnené všetky podmienky podľa § 116 ods. 2 ZKR, a preto okresný súd musel reštrukturalizačné konanie zastaviť.

V súčasnej dobe prebieha na majetok dlžníka konkurzné konanie, o začatí ktorého rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011.

II.

Sťažovatelia vyslovujú názor, že reštrukturalizačný posudok by sa mal z hľadiska jasnosti a zrozumiteľnosti svojho obsahu vždy posudzovať ako celok. Záver o nejasnosti a nezrozumiteľnosti preto nemôžu zapríčiniť prípadné čiastkové nepresnosti a neurčitosti, ak sa dajú z obsahu posudku zistiť jeho podstatné náležitosti, a to predovšetkým, či a akým spôsobom možno uspokojiť veriteľov dlžníka. Reštrukturalizácia záväzkov dlžníka je primárne vzťahom medzi dlžníkom a veriteľmi, pričom prípadné pochybnosti o určitosti údajov uvedených správcom v reštrukturalizačnom posudku mohli byť bez komplikácií odstránené tak na informatívnom výsluchu konanom na okresnom súde 26. augusta 2010, ako aj na pojednávaní 16. septembra 2010. Okresný súd však k týmto nejasnostiam účastníkov či správcu, okrem výsluchu konateľov dlžníka k právnym dôvodom vzniku a existencie ich pohľadávok, nevypočul, a dospel tak z hľadiska sťažovateľov k „prekvapivému“ rozhodnutiu.

Vo svojej ďalšej argumentácii sťažovatelia označili za predčasné posudzovanie nesúhlasu najväčšieho veriteľa V., a. s., s reštrukturalizáciou, pretože konečný spôsob uspokojenia tohto zabezpečeného veriteľa bude záväzným spôsobom riešený až v reštrukturalizačnom pláne. Okresný súd ani krajský súd sa navyše nevysporiadali s porušením princípu rovného zaobchádzania podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, keďže banka ako zabezpečený veriteľ mala celú škálu právnych prostriedkov umožňujúcich realizovať uhradzovaciu funkciu záložného práva. Podľa sťažovateľov tak súdy vyzdvihli práva jedného, hoci najväčšieho veriteľa, v porovnaní s právami ostatných nezabezpečených veriteľov, ktorým tak možnosť uspokojenia ich pohľadávok zmaril. Sťažovatelia podotýkajú, že účelom ZKR nie je len ochrana dlžníka pred veriteľmi, ale i regulácia „spoločného užívania zdroja“, ako sa v ekonomických teóriách zvykne označovať problém uspokojovania viacerých vyžívateľov zdroja (veriteľov) pri obmedzených zásobách tohto spoločného zdroja (majetok dlžníka). Taktiež zdôraznili, že povolenie reštrukturalizácie

navyše nie je nezvratným procesom a konečným stavom majúcim vo vzťahu k právam a oprávneným záujmom veriteľov determinujúci účinok, keďže veritelia v prípade, že dlžník im neponúkne taký spôsob uspokojenia veriteľov, s ktorým by mohli súhlasiť, môžu zvrátiť účinky reštrukturalizácie, a to vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka.

Úlohou ústavného súdu by podľa sťažovateľov nemalo byť určovať postup v danej veci namiesto príslušného súdu, mal by ale posúdiť, „*či porušovateľom vydané rozhodnutia sú vzhľadom na okolnosti prípadu akceptovateľné z pohľadu Ústavou Slovenskej republiky garantovaného princípu právnej istoty, práva na rovnaké zaobchádzanie, práva vlastníť majetok a práva na súdnu ochranu, a teda, či postup porušovateľa ako konajúceho súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny*“. V prvom rade sťažovatelia namietajú zásah do princípu právnej istoty ako imanentnej súčasť princípu materiálneho právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy), čo odôvodňujú tým, že banka nebola účastníkom reštrukturalizácie a právo účastníka mala možnosť nadobudnúť až po jej povolení prihlásením svojej pohľadávky. Okresný súd tak podľa vyjadrenia sťažovateľov „*markantne porušil princíp právnej istoty a následne aj právo na rovnaké zaobchádzanie*“ patriace sťažovateľom ako osobám veriteľov dlžníka a zároveň navrhovateľom v konaní o povolenie reštrukturalizácie dlžníka a ostatných účastníkov konania o povolenie reštrukturalizácie oproti subjektu, ktorý ako účastník konania ešte nevystupuje.

Podľa sťažovateľov malo byť porušené aj ich základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení (subsidiárne) s čl. 12 ods. 1 ústavy (rovnaké zaobchádzanie). Posudzovanie obsahu reštrukturalizačného posudku cez prizmu možných následkov v reštrukturalizačnom konaní po prípadnom povolení reštrukturalizácie a prejedikovanie možných negatívnych následkov je podľa sťažovateľov v tomto štádiu nielen neodôvodnené a predčasné, ale takéto právne posudzovanie reštrukturalizačného posudku súdom nemá oporu v ZKR a nie je ani jeho účelom. Práve okresný súd napokon mohol v zmysle § 152 ZKR nahradiť súhlas skupiny s reštrukturalizačným plánom, a tým urobiť zadosť princípu proporcionality vo vzťahu k ústavnému právu vlastníť majetok. Túto zásadu navyše okresný súd porušil, pretože zastavením reštrukturalizačného konania fakticky zabránil akejkolvek možnosti, aby veritelia v rámci reštrukturalizačného konania mohli vôbec negociovať

o uzavretí tejto „tzv. megazmluvy“. Zabránením využitia prostriedkov, ktoré ZKR dáva dlžníkovi a veriteľom pri reštrukturalizácii záväzkov dlžníka, je spochybnený samotný cieľ (účel) tohto zákona. V dôsledku zastavenia reštrukturalizačného konania zo strany okresného súdu tak mali byť sťažovatelia a rovnako aj ostatní nezabezpečení veritelia ukrátení na svojich majetkových právach, ktoré predstavujú pohľadávky veriteľov voči dlžníkovi a ich šancu na uspokojenie vo vyššej miere ako v prípade vyhlásenia konkurzu.

Sťažovatelia v závere svojej argumentácie dodávajú, že základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy zahŕňa aj požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy, nedodržanie ktorých môže mať za následok porušenie aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Súdne (v danom prípade reštrukturalizačné) konanie by malo viesť k ochrane ústavou garantovaných majetkových práv sťažovateľov a ostatných veriteľov, a nie naopak, teda vopred odsúdiť na neúspech ich dohodu o vzájomných ústretočných kompromisoch s cieľom uspokojenia ich pohľadávok, ktorá by sa premietla do reštrukturalizačného plánu, a taktiež im odoprieť možnosť ďalšieho rokovania, a tým uspokojenia ich nárokov. K tomu sťažovatelia poznamenávajú, že je ťažké si predstaviť, že by všeobecný (konkurzný) súd porušoval základné právo vlastníť majetok (a tak aj právo hmotnoprávneho charakteru), ak by toto porušovanie nevyplývalo zároveň z toho, že všeobecný (konkurzný) súd súčasne porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

III.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 349/2011, sp. zn. Rvp 350/2011, sp. zn. Rvp 351/2011, sp. zn. Rvp 352/2011, sp. zn. Rvp 353/2011, sp. zn. Rvp 354/2011 a sp. zn. Rvp 356/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v sťažnostiach označených porušovateľov práv, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú (okresný súd a krajský súd), rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.2 K namietanému porušeniu v sťažnostiach označených práv uznesením okresného súdu č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 tohto zákona nebránia prijatiu návrhu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda

nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľmi uplatnených námietkach porušenia ich základných práv napadnutým uznesením okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovatelia mohli domáhať podaním odvolania proti nemu. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosti v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu v sťažnostiach označených práv sťažovateľov uznesením krajského súdu sp. zn. 43 CoKR/47/2010 z 11. novembra 2010

Zo sťažností a z ich príloh, ako aj z vyžiadaného súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že namietaným uznesením krajského súdu bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 3 R 2/2010-1310 zo 17. septembra 2010, ktorým okresný súd reštrukturalizačné konanie proti dlžníkovi zastavil.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že účastníkmi uvedeného konania o návrhu na povolenie reštrukturalizácie dlžníka boli navrhovateľ (veriteľ) podnikateľ L. K. s miestom podnikania R. a dlžník.

Z reštrukturalizačného posudku č. 01/2010 z 23. júla 2010 na č. l. 239 až 263 súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že Ing. M. C. a Ing. B. B. sú v poradí tretím a štvrtým veriteľom dlžníka. Menovaní sťažovatelia sú podľa výpisu z obchodného registra okresného súdu spoločníkmi dlžníka a zároveň sú jeho štatutárnymi orgánmi. Zo zoznamu

spriaznených osôb na č. l. 237 a 238 súvisiaceho súdneho spisu ústavný súd ďalej zistil, že obchodná spoločnosť C., s. r. o., je „inou právnickou osobou, v ktorej má právnická osoba alebo niektorá z osôb v uvedených v písmenách a) až d) § 9 ods. 1 ZKR kvalifikovanú účasť“. Pokiaľ ide o týchto sťažovateľov ako veriteľov dlžníka, resp. spriaznenú osobu, ústavný súd pripúšťa, že aj keď vo svojich sťažnostiach neozrejmujú, resp. nijakým spôsobom nezdôvodňujú, z akého dôvodu mali byť (v nadväznosti na ich procesné postavenie) dotknutí na svojich v sťažnostiach označených právach, mohlo byť namietaným uznesením krajského súdu do ich práv zasiahnuté.

V zmysle poučenia obsiahnutého v uznesení okresného súdu č. k. 3 R 2/2010-1310 zo 17. septembra 2010, ktorým bolo reštrukturalizačné konanie proti dlžníkovi zastavené, mohol proti tomuto uzneseniu každý účastník reštrukturalizačného konania podať do 15 dní od jeho doručenia zverejnením v Obchodnom vestníku odvolanie. Napriek tomu, že sťažovatelia Ing. M. C. a Ing. B. B., ako aj obchodná spoločnosť C., s. r. o., v sťažnostiach tvrdia, že 6. októbra 2009 odvolanie proti označenému uzneseniu okresného súdu podali, obsah súvisiaceho súdneho spisu toto ich tvrdenie nepotvrďuje.

Sťažovatelia sa teda mohli domáhať v danej veci ochrany svojich práv využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania) v odvolacom konaní pred krajským súdom. Keďže túto možnosť v okolnostiach daného prípadu nevyužili, je potrebné odmietnuť ich sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

Ak sťažovatelia nevyčerпали predtým, ako podali ústavnému súdu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, všetky opravné prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých sú oprávnení podľa osobitných predpisov, nespĺnili tým podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Právomoc všeobecného súdu poskytnúť sťažovateľom ochranu pred namietaným zásahom do ich základných práv a slobôd v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosti Ing. M. C., Ing. B. B. a obchodnej spoločnosti C., s. r. o., pri ich predbežnom

prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Ostatní sťažovatelia (M. H., R. H., M. D. a F. M.) sa v sťažnostiach označujú za veriteľov dlžníka, avšak, pokiaľ ide o ich procesné postavenie, neobjasňujú, resp. nepreukazujú, z akého dôvodu mali byť (v nadväznosti na ich procesné postavenie) dotknutí na svojich v sťažnostiach označených právach. Túto spojitosť ústavný súd nezistil ani zo súvisiaceho súdneho spisu.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ môže namietat' porušenie svojich základných práv v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom (resp. iným orgánom verejnej moci) len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (m. m. II. ÚS 3/05, I. ÚS 56/98).

Keďže sťažovatelia nijako nepreukázali, že by mali v predmetnom súdnom konaní procesné postavenie účastníkov konania, ani neobjasnili možnú príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením krajského súdu a tvrdeným zásahom do ich práv, nemohlo v posudzovanom konaní dôjsť ani k porušeniu ich v sťažnostiach označených práv (m. m. II. ÚS 205/04, III. ÚS 162/09, I. ÚS 343/09).

Z uvedeného ústavný súd kvalifikoval sťažnosti M. H., R. H., M. D. a F. M. ako podané sťažovateľmi, ktorí nedisponujú aktívnou legitímáciou na ich podanie, a preto ich ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podané zjavne neoprávnenými osobami.

Ústavný súd napokon dodáva, že sťažnosti M. H., R. H., M. D. a F. M. je potrebné navyše taktiež odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie, pretože obsah súvisiaceho súdneho spisu nekorešponduje s tvrdením obsiahnutým v ich sťažnostiach, podľa ktorého podali 6. októbra 2009 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010 odvolanie.

III.4 K návrhu na zrušenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011 na vydanie dočasného opatrenia

Sťažovatelia sa ďalej domáhali zrušenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011 o začatí konkurzného konania na majetok dlžníka. V danom prípade ide v podstate o akcesorický návrh vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu a k namietanému uzneseniu krajského súdu. Keďže sťažovatelia, pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011, nenamietajú žiadne porušenie základného práva, neprichádzalo by po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie do úvahy zaoberať sa ich návrhom na zrušenie predmetného uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože takýto postup nemá oporu v prvej vete čl. 127 ods. 2 ústavy, a rovnako tak v prvej vete § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosti v časti, ktorou sa sťažovatelia domáhali zrušenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011, kvalifikoval ako zjavne neopodstatnené.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosti ako celok po ich predbežnom prerokovaní odmietol a preto sa nezaoberal ani ďalšími požiadavkami v nich nastolenými, najmä návrhom sťažovateľov na odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011